

vitið og samúð svaf. —
 Ristu, deigðum brandi' í báli,
 brynju guðs úr dvala-stáli
 mannanna beztu ástum af.

Dóu sælt, þó sænst eigi. —
 Sólskins-von er fegri degi,
 Birtan, sem að sé á vegi
 Yfir um hvol og hvamm. —
 Gleði' í hægðum hjarta-taugum,
 hetju-ljómi í brostnum augum.
 deyjandi upp í dagsbrún fram.

5.—5.—'12.

STEPHAN G. STEPHANSSON.

Æ S K A.

Æska og fullorðinsár eru mjög oft borin saman. Það er lang almennast að skoða æskuna sem þann hluta mannsæfningar, sem er einkendur af draumum og laus við alla þá varfærni, sem reynsla og þekking á lífinu kenna mönnum að nota. Fullorðins-árin, aftur á móti, eru skoðuð sem sá hluti æfningar, er allar fyrirætlanir eru komnar í fast horf og maðurinn hefir lært að meta alla hluti rétt og skynsamlega. Orðin “að komast til vits og ára” benda á, að hinn almenni skilningur hafi verið, að þetta tvent færi saman; árin færi mönnum einhverja sanna lífsspeki, sem æskuna skorti svo tilfinnanlega.

Þetta almenna álit er mjög ónákvæmt, eins og flest almenn álit. Það er ekki nærri alt af að æskan, þau árin, er maðurinn er að færast af barnsaldrinum yfir á fullorðinsaldurinn, er tíma-bil drauma og óvarfærnar framsóknar. Og ekki er það heldur